

PÁLCIKA- CICA

Tom Watson

a Pálcikakutya szerzője

Egy felejthetetlen történet
két imádnivaló macskáról

A város új házi kedvence: Pálcikacica

Csodás nap virrad Pálcikacicára és legjobb barátjára, Editre. A két macska vidáman tölti a délelőttöt, amikor hirtelen döbbenetes dolognak lesznek szemtanúi, és olyan helyzettel kerülnek szembe, amit nekik kell megoldaniuk...

„Imádom a cicákat, így ez a nekem való könyv! Rögtön kiszíneztem a cuiki rajzokat. Remélem, jó sok folytatása lesz!”

Anna

„Eddig mindegyik pálcikakutyás könyvet kiolvastam, mert nagyon szeretem az öt barát kalandjait. Pálcikacica története is épp ilyen szeretnivaló.”

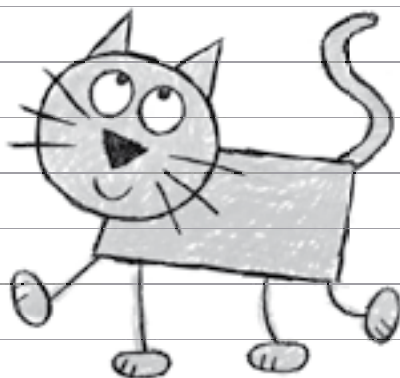
Tomi

„Nagyon-nagyon sokat nevettem a két cicán. Néha kicsit bolondok, és merész ötleteik vannak, de ők a legédesebb állatok a világon.”

Fanni

Tom Watson

PÁLCIKA- CICA

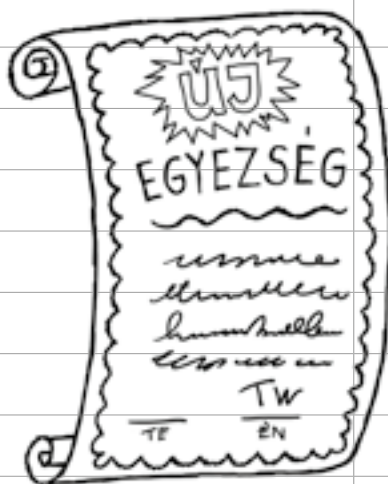
1. fejezet

Emlékeztek az egyezségünkre?

Emlékeztek az egyezségünkre a pálcikakutyás könyvekből? Tudjátok, *nem szabad* cukkolnotok amiatt, ahogyan rajzolok. És hogy az alku szerint mindent úgy mesélek el, ahogy kedvem tartja.

Örülök, hogy emlékeztek, mert most is ugyanígy vagyok. Megint el kell kanyarodnom egy kicsit.

És erről Mary tehet.

Kicsoda Mary? Jó kérdés.

Hadd mondjam el, hogyan is kezdődött ez az egész!

Mary Cunningham tegnap elsétált a padom mellett, ahogy a ceruzahegyezőhöz igyekezett.

Egy pillanatra megtorpant, és rám köszönt: – Szia!

Ez furcsa volt. Korábban sohasem köszönt nekem.

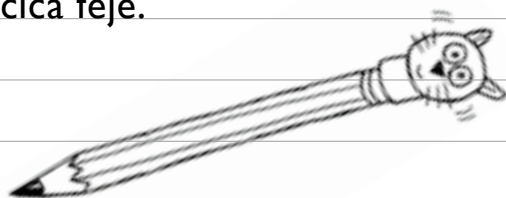
Griffin tanító néni angolórájának kellős közepén történt. Épp egy újabb pálcikakutyás történetet próbáltam kiagyalni. Ez a kedvenc részem a tanítási napokon.

Mary kihegyezte a ceruzáját, és visszament a helyére. Majd egy perccel később valami nagyon-nagyon furcsa dolog kezdődött.

Mary visszajött.

Ez volt a második útja a hegyezőhöz. Ezúttal azonban nem csupán megtorpant, hanem meg is állt a padomnál. Tudom, most valószínűleg azt gondoljátok, túl nagy ügyet csinállok ebből a semmiségből, de nem. Eszküszöm, hogy nem! Tényleg megállt.

Mary megkopogtatta a ceruzájával a fogalmazásos füzetemet, miközben mellettem álldogált. A ceruzája végén egy cica alakú radír volt. Minden kopogtatásnál billegett a cica feje.

Marynek mindene cicás volt. A füzet- és könyvborítói, a mappái. Cicás pulcsikban és zoknikban járt. Cicás ceruzákkal írt. És észrevettem, hogy sokat beszél a cicáiról, Franciskáról és Nóráról.

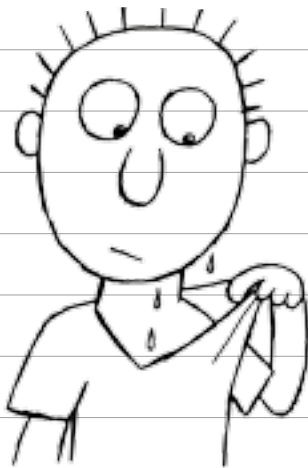
Mondhatok valami furát? Nem tudom, hogyan történt, azt sem, mikor, de valami megváltozott a múlt héten vagy a múlt hónapban vagy valamikor, és most a lányok sokkal kevésbé uncsik, és tudjátok, valahogy sokkal érdekesebbek.

És Mary pedig sokkal érdekesebb, mint bármelyik lány az osztályban.

Már nem kopogtatta a ceruzájával a füzetemet, engem nézett. Az apró vörös-fehér cirmos cicaradír még másodpercekig rezgett magában. Mary egészen közel állt a padom bal széléhez.

És valahogy kezdett nagyon meleg lenni a tanteremben.

Azon gondolkodtam, talán jó lenne, ha Griffin tanító néni kinyitná az egyik ablakot.

– Egy újabb pálcikakutyás történeten dolgozol? – kérdezte Mary.

Bólintottam, hogy igen.

– Most milyen ennivalót fognak megszerezni?

– Arra gondoltam, cukorkát – feleltem.

– Talán egy halloweenkor játszódó történet lesz.

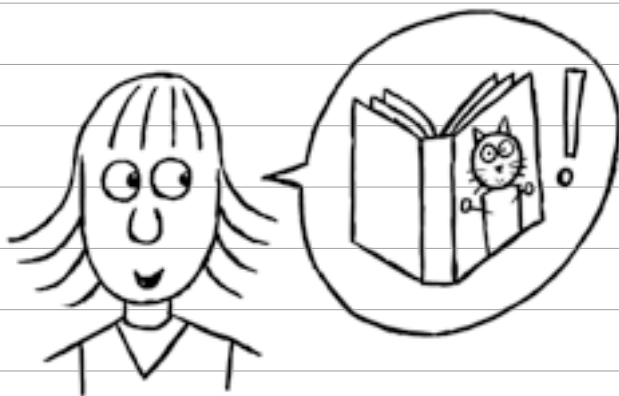
– Ez vicces ötlet.

Oké, ez több volt, mint egy „csak úgy elhaladtam melletted, ahogy mentem a cseruhahegyezőhöz” megjegyzés. Ez már beszélgetésnek számított!

Így folytattam: – Azt hiszem, tényleg vicces lenne, ha követnének két srácot a környéken halloweenkor. És talán mindannyian megrémülnének a jelmezektől és a díszektől.

És akkor Mary egészen meglepő dolgot csinált: felnevetett!

– Cicákról is írnod kellene – javasolta. – Nekem cicáim vannak.

– Igen, talán, jó lenne. – Fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék.

– Szeretném elolvasni, ha megírod.

Aztán elvonult.

Csak egy dolgot tudtam kinyögni, amikor Mary újra leült a saját padjához!

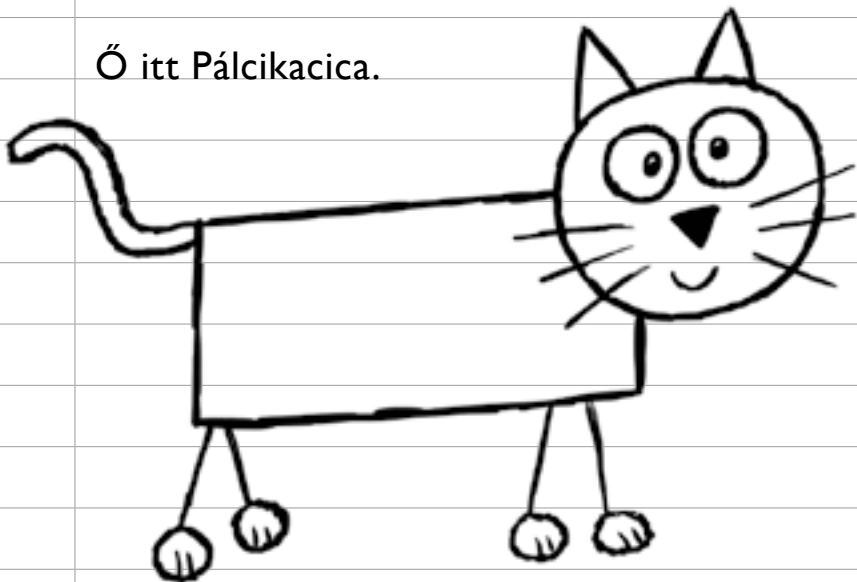
– Griffin tanító néni, kinyithatom az egyik ablakot? Nagyon meleg van bent.

2. fejezet

Pálcikacica és Gúnár

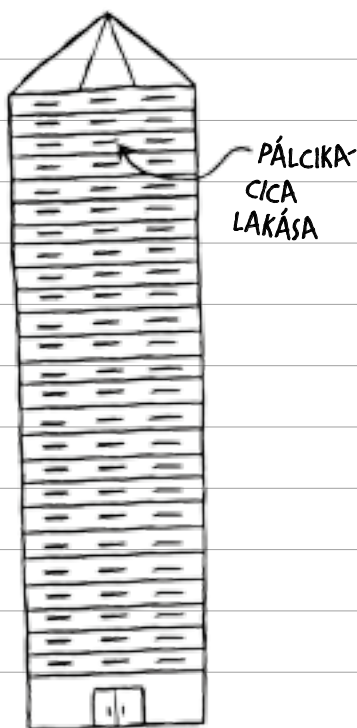
Na, jó, ennek a cicaszerű lénynek kellene valamilyen név. Nagyon-nagyon sokat agyaltam rajta. És a sajátos rajztudásomat figyelembe véve döntöttem.

Ő itt Pálcikacica.

Pálcikacica egy hatalmas toronyházban él, a város közepén, egy huszonharmadik emeleti lakásban.

Ez olyan régi stílusú épület. Pálcikacicának van egy ember-társa, akit Gúnárnak hívnak.

Tudom, tudom, a Gúnár név elég különös egy embernek. De Pálcikacica állandóan ezt hallja, mindenki így szólítja a gazdáját. Szóval, így hívják, és kész.

Köztünk szólva ennek a fickónak aránytalanul hosszú nyaka van a fejéhez és a testéhez képest. Szerintem még valamikor a suliban ragadhatott rá ez a név.

Tudjátok, az osztálytársak szeretik más-
képp szólítani egymást. Mert a suliban
nagyon fontos, hogy valahogy máshogy
szólítsunk mindenkit, bárhogyan, *csak ne*
a valódi nevén. Valaki megjegyzést tett
a hosszú nyakára, Gúnárnak nevezte, és
a név rajta maradt.

Ez azonban csupán tipp, nem biztos,
hogy tényleg így történt.

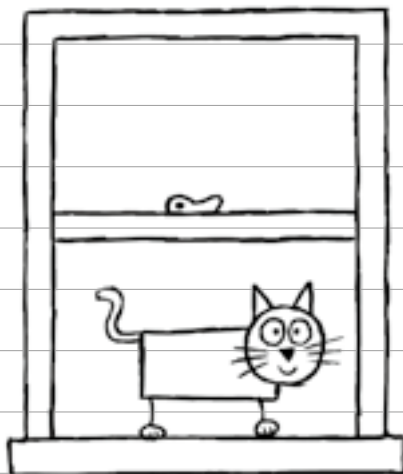
Gúnárt egyáltalán nem
zavarja a neve. Igazából
még szereti is. A laká-
sa tele van libákkal és
ludakkal. Libás párnák
vannak a kanapén. Mező
felett repülő vadludak-
ról készült kép lóg a nappalija falán.

A konyhában ez a neon felirat olvasható:

„Gyökérsör a Ludak szigetéről”. Tényleg nagyon színes, narancssárga és zöld színű égőkkel vannak kirakva a betűk. Pálcikacica nappal szereti, de ki nem állhatja, ahogy fényesen világít éjjel, ha Gúnár elfelejti kikapcsolni.

Gúnár a városban dolgozik. A hét minden reggelén Pálcikacica végignézi, hogyan eszi meg Gúnár a reggelijét és mossa meg a fogát. Aztán Gúnár ellenőrzi a zsebeit, hogy ott van-e nála minden, tárca, kulcsok,

telefon, majd odamegy az ablakpárkányhoz, ahol Pálcikacica szokott heverészni. Az Pálcikacica kedvenc helye.

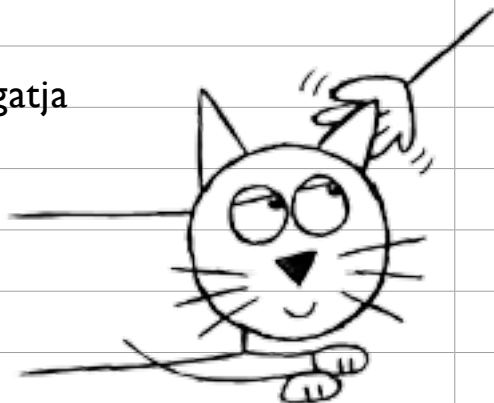
Onnan egy másik, a sikátor túloldalán lévő, öreg épületre is rá lehet látni. Nagyon hasonlít arra, ahol Pálcikacica lakik, de abban nem lakások találhatók, hanem irodák és termek. Egy régi zongoragyártó cég foglalja el a felsőbb emeleteket. Az utcaszinten van egy zongoraszalon és egy pékség. A párkányról még a galambokat is lehet látni. Több tucat galamb él a sikátorban, és ide-oda repkednek a két épület párkányai között.

Tulajdonképpen ez az a hely, ahol Pálcikacica legjobban szeret üldögelni – és Gúnár minden egyes reggel odamegy, hogy megtegyen három dolgot.

Kinyitja résnyire az ablakot, hogy Pálcikacica jöjjön egy kis friss levegő a kedvenc helyén.

Megsimogatja Pálcikacica fejét.

Majd megvakargatja
a bal füle tövét.

Pálcikacica
hagyja ezt.
Pálcikacica

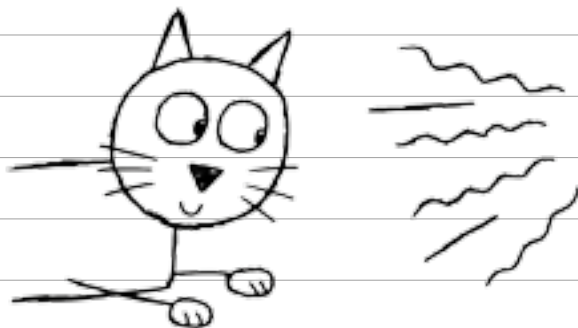
ezzel jutalmazza Gúnárt, hogy egész nap
dolgozik, és ennivalót vásárol neki.

Aztán indulás előtt Gúnár elmondja azt,
amit minden egyes reggel. Mosolyogva így
szól: – Ne felejts el pihenni is egy kicsit!

Ezt gúnyosan jegyzi meg, mivel tudja,

hogy Pálcikacica igazából képes végig-
aludni az egész napot.

Aztán Gúnár még egyszer megvakargatja
Pálcikacica füle tövét, és távozik.

Amikor Gúnár elmegy, igazából akkor in-
dul Pálcikacica napja. Azon a bizonyos na-
pon minden egy fura hanggal kezdődött.

Pálcikacica kaparászást hallott a fürdő-
szoba felől.

És Pálcikacica pontosan tudta, ki kapará-
szik.

3. Fejezet

Edit

Edit kaparászott.

Edit a szomszéd lakásban lakó cica. Edit és Pálcikacica minden nap együtt múltat-ják az időt, amikor az embertársaik elmennek dolgozni.

Edit a saját oldalán, hónapokon át kaparta a falat, és beszélt Pálcikacicának a túloldalról. És Pálcikacica is kapart, és beszélt a saját oldalán.

A sok-sok kaparászás és beszélgetés után végre rájöttek, hol hallják egymást a legjobban. A fürdőszobában.

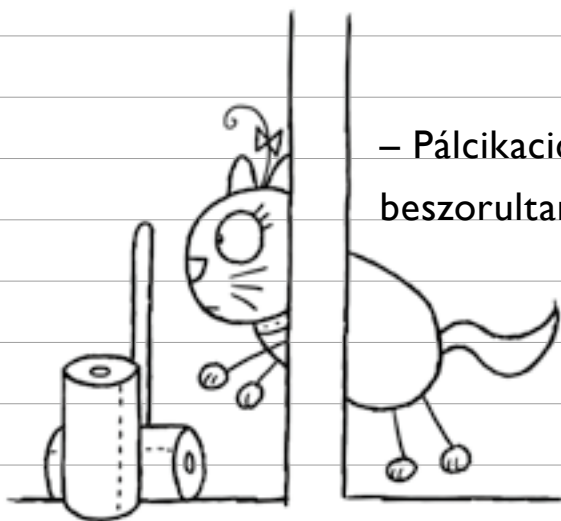

Mindkét lakásban egy szekrénybe építették a mosdókagylót a fal két oldalán.

Amikor a gazdáik elmentek, a két macska azon a falon keresztül találkozott minden nap.

Edit bemászott a mosdószekrénybe, megkaparta a falat, amelyen együtt kapartak egy szép nagy lyukat. A kaparászó jelre Pálcikacica azonnal odament a saját oldalán lévő mosdószekrényhez, és kinyitotta

Edit előtt az ajtót. Ha igazán őszinte akarok lenni, Edit saját maga is kinyithatta volna az ajtót, de szerette, ha Pálcikacica megteszi helyette, és Pálcikacica nem bánta ezt. Sok héten át kellett kaparniuk a falat, amíg sikerült akkora lyukat csinálni, hogy Edit átférjen rajta. Azon a napon azonban valami nem stimmel.

Pálcikacica lehuppant az ablakpárkányról:
– Megint?

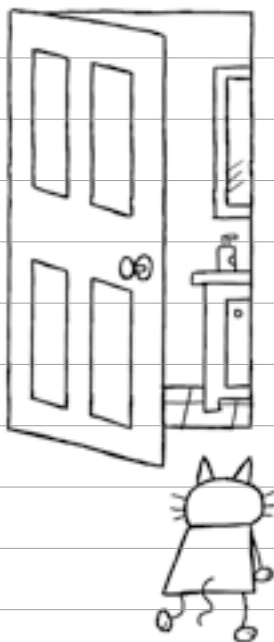
– Igen, már megint – méltatlankodott Edit. – *Megkisebbítetted* ma a lyukat? Vagy mit csináltál? Az utóbbi időben egyre többször szorulok be.

Pálcikacica a szőnyegen lépkedett.

– Hogy lehetne megkisebbíteni egy lyukat? Ez képtelenség.

– Nem az – tiltakozott Edit.

– Akkor ezt magyarázd el! – kérte Pálcikacica. Már félúton járt a nappali és a fürdőszoba között.

Edit sértetten fújta-tott. Már a hangján lehetett érezni, hogy

nem igazán szeretne belemerülni ebbe a vitába. Pillanatnyilag mindennél jobban szeretett volna kiszabadulni szorult helyzetéből. De mivel a barátja egyre közelebb és közelebb ért, úgy gondolta, megpróbálja közben megértetni vele.

– Heteken át együtt kapartuk a falban ezt a lyukat, igaz? – kérdezte.

– Ühüm – felelte Pálcikacica, ahogy belépett a fürdőszobába.

– Nos, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy az átjáró megszüntetéséhez épp az ellenkezőjét kell csinálni.

– Oké, de azt hiszem, nem tudlak követni. Nem lehet visszakaparni a falon egy lyukat.